

תת"ע 2625/06/14 - מדינת ישראל נגד יעקב (ז'ק) מוטהד

בבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
16 נובמבר 2014

תת"ע 14-06-2625 מדינת ישראל נ' מוטהד
בפני כב' השופטת דלית ורד

בעניין:	מotive
מדינת ישראל	נשׁוּם
נגד	נאשם
יעקב (ז'ק) מוטהד	

הכרעת דין

בניגוד לתקנה 83 ב(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).
בניגוד הוגש הוגש כתוב אישום לפיו נהג ברכב שבו מותקנות בו חגורות בטיחות, עברה

העבירה הינה מסוג ברירת משפט. הנואשם הגיע בקשה להישפט וכפר באשמה.

מטעם התביעה העידו : רס"ב רוני אדוֹרָד (להלן - **השוטר**), ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת/1). ומר יניב ישראליוב, מתנדב שהוא עד לאירוע (להלן - **המתנדב**), ובמסגרת עדותו הוגש המזכר שערך (ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנואשם בעצמו.

נסיבות המקירה עפ"י המצוין בדו"ח היו כדלקמן:

ביום 26.3.2014 שעה 10:20, בעת שהשוטר והמתנדב הוצבו ברחוב מרגוזה 4 בתל אביב, הבחן השוטר כי הנואשם שנשגב ברכב שמספרו 06-809-51 (להלן - הרכב), עצר ברחוב עולי ציון 13 בתל אביב, היכן שמסומן קו עצירה ומוצב תמרור "עצור". אותה עת היה השוטר במרחק של כמטר מהרכב, וכשהמע קל צופר, מיקד את מבטו בנואשם, והבחן כי הנואשם נלחם עם החgorה, ואו אז מקליק אותה.

הנאשם התבקש לעזרה מצד, והסבירה לו מהות העבירה. בתגובה טען הנואשם: "**אין אמרת בדבריך**".

המתנדב רשם מזכיר בו ציין כי במהלך סיור רגלי' ברחוב עולי ציון 13, הבחן כי בשעה שהנאשם זיהה אותו ואת השוטר, נטל עמוד 1

הנאשם את חגורת הבטיחות וחגר את עצמו. המתנדב הוסיף כי היה והנאשם משר בחזקה את החגורה, החגורה נתקעה והרכב צפר.

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחןתי את נסיבות המקרה, באתי לכל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. אלו טעמי:

1. הנאשם טען בעת חקירתו הנגדית של השוטר, כי מלכתחילה עמד השוטר כשפנו לכיוון רחוב יהודה מרוגזה, ולא לכיוון רחוב עולי ציון. רק כשהשוטר השוטר את צופר הרכב הסב את פניו. לטענתו, היה חגור ומשום שהחגורה לחצה עליו, "נלחם" עם החגורה.

השוטר השיב כי עמד בצומת הרחובות עולי ציון - מרוגזה, וצין כי "**המתחם שלי הוא 6 מ' כל המתחם עצמו הוא 6-5 מ'**" (פרוט' עמ' 3, שורות 6-5). השוטר טען כי מבטו היה מופנה לעבר הרכב, אבל לא מוקד על הנאשם. כשמעו את צופר הרכב, הבחין כי הנאשם "**נלחם עם החגורה כדי להקליק אותה**" (פרוט' עמ' 3, שורות 10-9).

2. המתנדב אישר בעדותו כי מלכתחילה הוא והשוטר עמדו כשבטם לכיוון רחוב יהודה מרוגזה, אך לטענתו הבחן בנאשם כשהוא מושך את החגורה מנקודת העיגון העליונה עוד לפני שנשמע צופר הרכב. המתנדב הסביר כי הוא נהג באופן רגיל להסביר את מבטו לכל היכונים.

3. הנאשם טען בחקירה הראשית כי במועד האירוע לא היה בנסיעה, אלא בעצרה עקב קיומו של תמרור עצור. לטענתו, החגורה לחצה עליו ולכן פעל לשחררה. תוך כדי ידו נגעה בצופר. משמעו השוטרים את קול הצופר, הסתובו לעברו וטען כי הוא הקליק את החגורה, אך הוא הכחיש טענתם זו. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי במועד האירוע יצא מהחניה ונסע נסעה קצרה של 100-150 מ' לעיר.

4. הנאשם הציג מספר גרסאות סותרות:

א. לגבי נקודת הזמן בא הבחן לראשונה בשוטרים. במסגרת החקירה והחקירה הראשית, גרסתו של הנאשם הייתה כי הבחן בשוטרים עוד לפני שהשוטרים הבחינו בו. "... **נכון שהשוטרים היו בסיפור, אבל הם היו בכיוון ההפוך, וטענו שאני הקליקתי ואני טענתי שלא, הם הסתובו כבר שאני צפרתי**" (פרוט' עמ' 4 שורות 18-19). לעומת זאת, במסגרת החקירה הנגדית השיב הנאשם לשאלת: "**מתי אתה הבחןת בשוטרים? אני לא הבחןתי בשוטרים בכלל**" (פרוט' עמ' 4 שורות 31-32).

גרסתו הראשונית של הנאשם אודות המועד בו הבחן לראשונה בשוטרים מחזקת את טענת המתנדב כי הנאשם מיהר וחגר את עצמו בעת שהבחן בשוטרים. גרסתו הכבושה של הנאשם בעת חקירתו הנגדית פוגמת באמונות גרסתו.

זאת ועוד, גרסתו הכבושה של הנאשם אינה מתישבת עם השגתו כי השוטר לא יכול היה להבחן בו היה ועמד עם

ב. לגבי מועד חגירת החגורה. במסגרת ההקראה ציין הנאשם "יצאתי מהחניה, הקלקתי את החגורה והיא לחיצה עליי" (פרוט' עמ' 1 שורות 11-12). לעומת זאת, בעדותו תחת זהירותה נמנע הנאשם מלציין את מועד והמקום בו חגר את החגורה.

אי ציון טענה זו יש בו כדי להפחית ממשקל טענת הנאשם כי אכן שחרר את החגורה במועד האירוע.

5. שורה של נתונים עובדיים מחזקים את גרסת התביעה :

א. גרסותיהם של עדיו התביעה היו גרסאות מלאימות ולא נמצאו סתריות ביניהן. מניתוח הגרסאות עולה תריחס זהה בו משבחין הנאשם בשוטר ובמתנדב פעיל במהירות על מנת לחגור את החגורה, וכתוואה מכך חגירת החגורה הסתבה.

ב. שניים צינו כי שמעו קול צופר בוקע מרכבו של הנאשם, חיזוק לאמירה זו ניתן לדלות מעודתו של הנאשם "...געתי בצופר, ..." (פרוט' עמ' 4 שורה 18).

ג. מהירותו שבה פעל הנאשם כדי להשלים את חגירת החגורה גרמה לסרבול והביאה לכך שהרכב צפר.

ד. מהלך האירוע התאפיין בראות טוביה, באור יום, כשהשוטרים עמדו למרחק קצר מרכיב שהיה בשעת עצירה. נתונים אלה תומכים בגרסה התביעה כי היה לשוטרים נקודת תצפית טובה להבחן במעשהו של הנאשם.

ה. הנאשם יצא מהחניה וננהג מרחק קצר, וזה הסיבה שלא הספיק לחגור את עצמו, וחגירת החגורה בוצעה בעת עצירת הרכב בגין תמרור "עצור".

בסוף דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, אשר עללו בהן סתריות וחלקו היו כבושות. נתתי אמון בגרסה התביעה, אשר חיזוק לה נמצא בנסיבות האירוע. ונשענו על שתי עדויות שלא נסתרו בחקירה הנגדית. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתוב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16 נובמבר 2014, במעמד הצדדים